

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3110/2019
25.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Високи савет судства, Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради исплате новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3010/18 од 28.12.2018. године, у седници одржаној 25.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3010/18 од 28.12.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 3010/18 од 28.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 305/18 од 09.05.2018. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да тужиоцу плати на име новчаног обештећења за имовинску штету која је изазвана повредом права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању И 229/05 и то: а) на име зараде и накнаде зараде у периоду од децембра 2002. године до фебруара 2003. године укупно 12.500,00 динара у месечним износима и са законском затезном каматом ближе одређеним овим ставом изреке; б) на име регреса за 2002. годину од 13.865,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.12.2002. године до коначне исплате; в) на име трошкова парничног поступка 11.884,00 динара са законском затезном каматом почев од 10.09.2003. године до коначне исплате и г) на име трошкова извршног поступка 3.480,00 динара са законском затезном каматом почев од 17.02.2005. године, почев од извршности па до коначне исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 3010/18 од 28.12.2018. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке под а), б), в) и под г) у погледу главног потраживања на име трошкова извршења од 3.480,00 динара и у ставу другом изреке. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке под г) у погледу одлуке о камати на трошкове извршног поступка, те је обавезана тужена да тужиоцу на трошкове извршног поступка од 3.480,00 динара плати законску затезну камату почев од 19.03.2018. године, као дана подношења тужбе, па до коначне исплате, док је одбијен захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на трошкове извршног поступка за период од 17.02.2005. године до 18.03.2018. године. Ставом трећим изреке одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом обавезана је тужена да тужиоцу плати на име новчаног обештећења за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Врању И 29/05 износе ближе наведене у изреци пресуде. О овом праву тужиоца и о висини тражене накнаде, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 19.03.2018. године, ради исплате новчаног обештећења за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року, а побијана вредност предмета спора је 41.729,00 динара.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић